

ପଶ୍ଚିତ ଦୀନଦୟାଲ ଉପାଧ୍ୟାୟ ଶ୍ରଦ୍ଧାଂଜି ସମାରୋହ ଏବଂ ସ୍ବାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ଚିକାଗୋ ବନ୍ଧୁତାର 125ବର୍ଷ ପୂର୍ତ୍ତି ଅବସରରେ ଆୟୋଜିତ ଛାତ୍ର ସମ୍ମେଳନରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଉଦ୍ବୋଧନ

Posted On: 11 SEP 2017 8:25PM by PIB Bhubaneshwar

ମତେ ଅବଗତ କରାଯାଇଛି ଯେ, ଏଠାରେ ସ୍ଥାନର ଆଭାବ ପଡିଲା ତେଣୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କୋଠାରେ ବୋଧହୁଏ ବହୁତ ବଡ଼ ସଂଖ୍ୟାରେ ଲୋକ ବସିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଆଦରର ସହିତ ସ୍ମରଣ କରୁଛି ।

ଆଜି ହେଉଛି 11 ସେପ୍ଟେମ୍ବର । ବିଶ୍ୱକୁ 2001 ପୂର୍ବରୁ ଏହା ଜଣା ନ ଥିଲା ଯେ 9/11ର ମହତ୍ତ୍ୱ ହେଉଛି କ'ଣ । ଦୋଷ ଦୁନିଆର ନ ଥିଲା, ଦୋଷ ଆମର ଥିଲା କି ଆମେ ହିଁ ତାହାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲୁ, ଆଉ ଯଦି ଆମେ ନ ଭୁଲିଥାଆନ୍ତେ ତ ବୋଧହୁଏ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଭୟାନକ 9/11ହୋଇ ନ ଥା'ନ୍ତା । ଶହେ ପଚାଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଏକ 9/11 ଥିଲା, ଯେଉଁଦିନ ଏହି ଦେଶର ଜଣେ ଯୁବକ, କଳ୍ପନା କରନ୍ତୁ ପାଖା-ପାଖି ଆମେଶ୍ୱର, 5-7ବର୍ଷ ଆଗ ପଛ ହୋଇପାରେ । ପାଖା-ପାଖି ଆମେଶ୍ୱର ବୟସର ଗୋଟିଏବସ୍ତୁଧାରୀ ଦୁନିଆ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ସହିତ ପରିଚିତ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା । ବିଶ୍ୱ ଯାହାକୁ ପରାଧୀନ ଭାରତର ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ଦେଖୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସରେ ସେହି ଶକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ପରାଧୀନତାର ଛାୟା ନା ତାଙ୍କର ଚିନ୍ତନରେ ଥିଲା, ନା ତାଙ୍କର ବ୍ୟବହାରରେ ଥିଲା, ନା ତାଙ୍କର ବାଣୀରେ ଥିଲା । ସେ କେଉଁ ପରମ୍ପରାକୁ ସେ ନିଜ ଭିତରେ ସଂରଚନା କରିଥିବେ ଯେ ପରାଧୀନତାର ହଜାରେ ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସେହି ଛାନ୍ଦ ପ୍ରକୃତ ହେଉଥିଲା, ସେହି ବିଶ୍ୱାସ ତରଙ୍ଗାୟିତ ହେଉଥିଲା ଆଉ ବିଶ୍ୱକୁ ଦେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏହି ମାଟିର ଅଛି, ଏଠାକାର ଚିନ୍ତନରେ ଅଛି, ଏଠାକାର ଜୀବନ ଶୈଳୀରେ ଅଛି । ଏହା ହେଉଛି ଅସାମାନ୍ୟ ଘଟଣା ।

ଆମେ ନିଜେ ଚିନ୍ତାକରିବା କି ଆମ ଚାରିପଟେ ଯେତେବେଳେ ନକରାମୂଳକ ଭାବ ଚାଲିଥାଏ, ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରା ବିପରୀତରେ ଚାଲିଥାଏ, ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରୁ ସ୍ୱର ଉଠୁଥାଏ ଆଉ ପୁଣି ଆମକୁ ନିଜ କଥା କହିବାକୁ ଥାଏ ତ କେତେ ଦୂର ଲାଗିଥାଏ । ଚାରିପଟର ଚିନ୍ତା କରିଥାଉ ଜଣା ନାହିଁ କୌଣସି ଭୁଲ ଅର୍ଥ ତ ବାହାରି ପଡିବ ନାହିଁ । ଏପରି ଚାପ ଉପରେ ହୋଇଥାଏ ଏହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କର କେଉଁ ଶକ୍ତି ଥିଲା କି ଏହି ଚାପ କେବେ ସେ ଅନୁଭବ କରି ନ ଥିଲେ । ଭିତରର ଛାନ୍ଦ, ଭିତରର ଉନ୍ନତ, ଭିତରର ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ଏହି ମାଟିର ଶକ୍ତିକୁ ଭଲଭାବେ ଜାଣିଥିବା ଲୋକ ବିଶ୍ୱକୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦେବା, ସଠିକ ମାର୍ଗ ଦେଖାଇବା, ସମସ୍ୟା ଗୁଡିକର ସମାଧାନର ବାଟ ବଢାଇବାର ସଫଳ ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ । ବିଶ୍ୱକୁ ଜଣା ନ ଥିଲା, କି ମହିଳା ଓ ଭ୍ରମ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ବଦଳରେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ କିଛି କଥା ହୋଇପାରେ । ଆଉ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଆମେରିକାର ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ, ଏହି ଦୁଇ ଶବ୍ଦ ବାହାରିଲା ତ ବହୁ ମିନିଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲି ଗୁମ୍ଫାର ଶୁଭୁଥିଲା । ସେହି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦରେ ଭାରତର ସେହି ଶକ୍ତିର ପରିଚୟ ସେ କରାଇ ଦେଇଥିଲେ । ତାହା ଗୋଟିଏ 9/11 ଥିଲା । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଚପସ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ମାଆ ଭାରତୀୟ ପଦଯାତ୍ରା କରିବା ପରେ ଯିଏ ମାଆ ଭାରତୀୟ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାନିତ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରରୁ ଦକ୍ଷିଣ, ପୂର୍ବରୁ ପଶ୍ଚିମ, ସବୁ ଭାଷାକୁ ସବୁ ପଦଭାଷାକୁ ଯିଏ କଣ୍ଠସ୍ଥ କରିଥିଲେ । ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରରେ ଭାରତ ମାଆର ଯାତ୍ରାକାରୀ ଚପସ୍ୟାକୁ ଯିଏ ନିଜ ଭିତରେ ପାଇଥିଲେ । ଏଭଳି ଜଣେ ମହାପୁରୁଷ କିଛି କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟରେ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ନିଜର କରି ନେଇଥିଲେ । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ନିଜ ଭିତରେ ସମାହିତ କରି ନିଅନ୍ତି । ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷର ବିକଶିତ ହୋଇଥିବା ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ମାନବ ସଂସ୍କୃତି ସେ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ସମାହିତ କରି ବିଶ୍ୱକୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦିଏ । ବିଶ୍ୱକୁ ଜିତି ଯାଇଥାଏ । ସେହି 9/11 ମୋ ପାଇଁ ଥିଲା ବିଶ୍ୱ ବିଜୟୀ ଦିବସ । ବିଶ୍ୱ ବିଜୟ ଦିବସ ଥିଲା ଏବଂ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପ୍ରାରମ୍ଭର ସେହି 9/11 ଯାହା ମଣିଷକୁ ବିନାଶର ମାର୍ଗ, ସଂହାରର ମାର୍ଗ, ସେହି ଆମେରିକା ମାଟିରେ ଗୋଟିଏ 9/11 ଭଲପାଇବା ଆଉ ନିଜକୁ ଭାବର ବାଣ୍ଟି ଦିଆ ଯାଇଥାଏ, ସେହି ଆମେରିକାର ମାଟିରେ ସେହି ବାଣ୍ଟିକୁ ଭୁଲିଯିବାର ପରିଣାମ ଥିଲା ଯେ ମାନବର ସଂହାର ରାଷ୍ଟ୍ରର ଏକ ବିକୃତ ରୂପ ବିଶ୍ୱକୁ ଧରଣର କରିଦେଇଥିଲା । ସେହି 9/11ରେ ଆକ୍ରମଣ ହେଲା ଆଉ ତେବେ ଯାଉ ଦୁନିଆ ବୁଝି ପାରିଲା ଯେ ଭାରତରୁ ବାହାରି ଥିବା ସ୍ୱର 9/11କୁ କେଉଁ ରୂପରେ ଇତିହାସରେ ସ୍ଥାନ ଦେବେ ଏବଂ ବିନାଶ ଏବଂ ବିକୃତିର ମାର୍ଗରେ ଚାଲିପଡିଥିବା ଏହି 9/11 ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସରେ କିଭଳି ଭାବେ ଆଜି ହୋଇ ରହିଯିବ ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଆଜି ଯେବେ 9/11 ଦିନରେ ଏହା ମୋତେ ଲାଗୁଛି ଯେ, ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କୁ ଅଲଗା ଭାବେ ଚିହ୍ନିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ଦୁଇଟି ରୂପ, ଯଦି ଆମେ ନିଶ୍ଚିତା ଦେଖିବେ ତ ଧ୍ୟାନରେ ଆସିବ । ବିଶ୍ୱରେ ଯେଉଁଠାକୁ ଗଲେ ସେଠାରେ, ଯେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟ କଥା କହିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା ସେଠାରେ ବଡ଼ ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ, ବଡ଼ ଗୌରବର ସହିତ ଭାରତର ମହିମା ମଣ୍ଡନ, ଭାରତର ମହାନ ପରମ୍ପରାର ମହିମା ମଣ୍ଡନ, ଭାରତର ମହାନ ଚିନ୍ତାଧାରାର ମହିମା ମଣ୍ଡନ ତାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାରେ ସେ କେବେ ହେଲେ ଥିକି ଯାଉ ନ ଥିଲେ । ରହି ଯାଉ ନଥିଲେ, କେବେ ଅତୁଆ ଚତୁଆ ଅନୁଭବ କରୁ ନଥିଲେ । ତାହା ଗୋଟିଏ ରୂପ ଥିଲା ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର । ଆଉ ଅନ୍ୟ ରୂପଟି ତାହା ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ଭାରତ ଭିତରେ କଥା ହେଉଥିଲେ ତ ଆମର କୁପ୍ରାପ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଲା ଖୋଲି ଭାବେ ସମୀକ୍ଷାକରିବା କରୁଥିଲେ । ଆମ ଭିତରର ଦୁର୍ବଳତା ଉପରେ କୁଠାରଘାତ କରୁଥିଲେ ଆଉ ସେ ଯେଉଁ ଭାଷା ପ୍ରୟୋଗ କରୁଥିଲେ ତ ଆଜି ମଧ୍ୟ ଆମେ ଯଦି କରିବା ତ ବୋଧହୁଏ ଲୋକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ କି ଏମିତି କିଭଳି କରୁଥିଲେ । ଏହି ସମାଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ କୁପ୍ରାପ୍ତ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରୁଥିଲେ । ଆଉ ସେସମୟର ସମାଜର କଳ୍ପନା କରନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମ ମହତ୍ତ୍ୱ ଅର୍ପିତ ଥିଲା, ପୂଜା ପାଠ ପରମ୍ପରା ଏହା ସରଳ ସମାଜ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତି ଥିଲା । ଏଭଳି ସମୟରେ 30 ବର୍ଷର ଏକ ଯୁବକ, ଏଭଳି ପରିବେଶରେ ଠିଆ ହୋଇ କହି ଦିଏ କି ପୂଜା-ପାଠ, ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା, ମନ୍ଦିରରେ ବସି ରହିଲେ କୌଣସି ଭଗବାନ ମିଳିବେ ନାହିଁ । ଜନ ସେବା ହିଁ ପ୍ରଭୁ ସେବା, ଯାଅ ଜନତା ଜନାର୍ତ୍ତନ ଗରିବଙ୍କ ସେବା କର ତେବେ ଯାଇ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବେ... କେତେ ବଡ଼ ଶକ୍ତି ।

ଯେଉଁ ମଣିଷ ବିଶ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁ ଯାଇ ଭାରତର ଗୁଣ ଗାନ କରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଭାରତକୁ ଆସୁଥିଲେ ତ ଭାରତ ଭିତରେ ଯେଉଁ କୁପ୍ରାପ୍ତ ଥିଲା ସେହି କୁପ୍ରାପ୍ତ ଉପରେ କଠୋର ପ୍ରହାର କରୁଥିଲେ । ସେ ସବୁ ପରମ୍ପରାରୁ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଜୀବନରେ ସେ କେବେ ଗୁରୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ବାହାରି ନ ଥିଲେ । ଏହା ହେଉଛି ଶିଖିବା ଆଉ ବୁଝିବାର ବିଷୟ । ସେ ଗୁରୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ବାହାରି ନ ଥିଲେ । ସେ ସତ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଥିଲେ । ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ମଧ୍ୟ ସାରା ଜୀବନ ସତ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥିଲେ । ସେ ସତ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଥିଲେ । ପରିବାରର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି କଟିକ ଥିଲା । ରାମକୃଷ୍ଣ ଦେବ ମାଆ କାଳୀଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲେ ଯାଅ ତୁମକୁ ଯାହା ଦରକାର ମାଆ କାଳୀଙ୍କୁ ମାଗ ଆଉ ପରେ ପଡାରିଲେ କ'ଣ ମାଗିଲ ତ କହିଲେ ମାଗିନାହିଁ । କିଭଳି ମନୋବୃତ୍ତି ଥିବ ଯିଏ କାଳୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ ଠିଆ ହୋଇ ମାଗିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ହେବ । ଭିତରେ ସେ କେଉଁ କୌଣସି ମାନବତ୍ୱ ଥିବ, ସେ କେଉଁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଥିବ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଲା ଏଥିପାଇଁ ବର୍ତ୍ତୁମାନ ସମାଜରେ ଯେଉଁ କୁପ୍ରାପ୍ତ ଅଛି । କ'ଣ ଆମ ସମାଜର କୁପ୍ରାପ୍ତ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆମେ ଲଢ଼ିବା ନାହିଁ । ଆମେ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେବା । ଆମେରିକା ମାଟିରେ ବିବେକାନନ୍ଦ “ଆମେରିକାର ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ.....” ବୋଲି ନିଜ ସନ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଥିଲେ । ଆମେ ନିଜେ ନାତି ଉଠିଲେ । କିନ୍ତୁ ମୋ ଦେଶରେ ହିଁ ମୁଁ ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବେ କହିବାକୁ ଚାହିଁବେ କି କ'ଣ ଆମେ ନାରୀମାନଙ୍କର ସମ୍ମାନ କରୁଛୁ କି । ଆମେ ଝିଅମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଦରର ଭାବ ସହିତ ଦେଖୁଛୁ କି, ଯେଉଁ ମାନେ ଦେଖୁଛୁ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ 100 ଥର ପ୍ରଶାମ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଣିଷତାବଦ ଦେଖିପାରୁ ନାହାନ୍ତି, ମଣିଷତ୍ୱ ଦେଖିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତାହା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଶ୍ୱେତରାଜ ଏକ କୃତି, ନିଜର ସମ୍ପର୍କ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଭାବରେ ଯଦି ନ ଦେଖିବା, ତ ପୁଣି ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ସେହି ବିଶିଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ “ଆମେରିକାର ପ୍ରିୟ ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ” ସେହି ଶବ୍ଦକୁ ନେଇ ଆମକୁ ତାଙ୍କ ବକାଉବାର ଅଧିକାର ଅଛି କି ନାହିଁ । ଆମକୁ 50 ଥର ଭାବିବାକୁ ହେବ ।

ଆମେ କେବେ ଭାବିଛୁ କି ବିବେକାନନ୍ଦ କହୁଥିଲେ ଜନସେବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା । ଏବେ ଦେଖୁଛୁ ଜଣେ ମଣିଷ 30 ବର୍ଷ ବୟସରେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଏମିତି ଜୟ-ଜୟକାର କରି ଆସିଲେ ସେହି ପରାଧୀନତା ସମୟରେ ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଯେଉଁମାନେ ଭାରତରେ ଏକ ନୂତନ ଚେତନା ନୂଆ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱା ପ୍ରକଟ କରିଥିଲେ । ଦୁଇଟି ଘଟଣା, ଗୋଟିଏ, ଯେତେବେଳେ ରବାନ୍ଦ୍ରନାଥ ଟାଗୋରଙ୍କୁ ନୋବେଲ ପୁରସ୍କାର ମିଳିଲା ଆଉ ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର 9/11ର ଭାଷଣ ଦେଖି ଦୁନିଆରେ ଚର୍ଚ୍ଚା ହେବାରେ ଲାଗିଲା । ଭାରତର ପରାଧୀନତା ସମୟରେ ଏକ ନୂଆ ଚେତନାର ଗୋଟିଏ ଭାବ ସଂସ୍କୃତି ଭାରତରେ ଏହି ଦୁଇଟି ଘଟଣା ଜାଗ୍ରତ କରିଥିଲା । ଆଉ ଦୁଇଜଣ ବଙ୍ଗଳାର ସମ୍ମାନ ଥିଲେ । କେତେ ବଡ଼ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଦୁନିଆର କେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ କହେ ଯେ ମୋ ଦେଶର ରବାନ୍ଦ୍ର ନାଥ ଟାଗୋର ଶ୍ରୀଲଙ୍କାର ଜାତୀୟ ସଙ୍ଗୀତ ମଧ୍ୟ ସେ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ଭାରତର ଜାତୀୟ ସଙ୍ଗୀତ ମଧ୍ୟ ସେ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ବାଂଲାଦେଶର ଜାତୀୟ ସଙ୍ଗୀତ ମଧ୍ୟ ସେ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । କ'ଣ ଆମେ ଆମର ଏହି ପରମ୍ପରା ପ୍ରତି ଗର୍ବ କରୁଛୁ କି, ଆଉ ତାହା ପଞ୍ଜା ନୁହେଁ । ଆଜି ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନରେ, ଦୁନିଆରେ ଆମେ ହେଉଛେ ଏକ ଯୁବରାଷ୍ଟ୍ର । 800 ନିୟୁତ ଲୋକ ଏହି ଦେଶରେ ସେହି ବୟସର ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁ ବିବେକାନନ୍ଦ ଚିକାଗୋରେ ଭାଷଣ ଦେଇଥିଲେ ତାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ କମ୍ ବୟସର ଅଛନ୍ତି । ଏହି ଦେଶର 65 ପ୍ରତିଶତ ଜନ ସଂଖ୍ୟା ବିଶ୍ୱରେ ଉନ୍ନତାପଣ କରିଥିବା ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ବୟସରୁ କମ୍ ବୟସର । 65 ପ୍ରତିଶତ ଜନ ସଂଖ୍ୟା ହେଉଛି ଯେଉଁ ଦେଶର ସେହି ଦେଶରେ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ଠାରୁ ବଡ଼ ପ୍ରେରଣା ଆଉ କ'ଣ ହୋଇ ପାରେ ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ବିବେକାନନ୍ଦ କିଭଳି କାମ କଲେ, ତାହା କେବଳ ଉପଦେଶ ଦେଲା ଭଳି ହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ସେ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ଆବର୍ଣ୍ଣବାଦରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବର୍ଣ୍ଣବାଦ ଓ ଚିନ୍ତାଧାରାର ସମନ୍ୱୟ କରି ସାଙ୍ଗଠନିକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ଆମକୁ ପ୍ରାୟ 120 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଏହି ମହାପୁରୁଷ ମାନବକୁଷ୍ମ ମଣିଷ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ବିବେକାନନ୍ଦ ମଣିଷ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ନ ଥିଲେ । ରାମକୃଷ୍ଣ ମଣିଷ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । କଥା ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନୀଙ୍କୁ ସଙ୍କେତ ହିଁ ବହୁତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ରାମକୃଷ୍ଣ ମଣିଷ ଯେଉଁ ଭାବର ସହିତ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ଆଜି 120 ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ନା ତା'ର ବିଲୟ ଆସିଛି ନା ପଥ ହୁଅଛି । ଏକ ଏଭଳି ସଂସ୍କା - ରାମକୃଷ୍ଣ ମଣିଷ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ମୂଳତୁଆ ସେ ଠିଆ କରିଥିଲେ । ମୂଳତୁଆ କେତେ ମଜବୁତ ହୋଇଥିବ । ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥିବ । କାର୍ଯ୍ୟାୟନ କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥିବ । ଭାରତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟରେ କେତେ ଗଭୀର ଅନୁଭୂତି ଥିବ ତେବେ ଯାଇ ଗୋଟିଏ ସଂସ୍କା 120 ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଆନ୍ଦୋଳନ ଆଜି ମଧ୍ୟ ସେହି ଭାବନା ସହିତ ଚାଲୁଅଛି ।

ମୋର ସୌଭାଗ୍ୟ ଥିଲା କି ମତେ ମଧ୍ୟ ସେହି ମହାନ ପରମ୍ପରାରେ କିଛି କ୍ଷଣ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ମିଳିଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର 9/11 ଭାଷଣର ଶ୍ରଦ୍ଧାଂଜି ପାଳନ କରାଯାଉଥିଲା ତ ମତେ ସେହି ଦିନ ଚିକାଗୋ ଯିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ମିଳିଥିଲା । ସେହି ସଭାଗୃହକୁ ଯିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ମିଳିଥିଲା ଆଉ ସେହି ଶ୍ରଦ୍ଧାଂଜି ସମାରୋହ ଅବସରରେ ମତେ ସାମିଲ ହେବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ମୁଁ କଳ୍ପନା କରି ପାରୁଛି କି ବିଶ୍ୱରେ କିଭଳି ଭାବ ଥିଲା । ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କିଭଳି ଭାବ ଥିଲା ।

କ'ଣ ଏବେ ଦୁନିଆରେ କିଏ ଭାବିଛନ୍ତି କି କୌଣସି ଉଦ୍‌ବୋଧନର ଶହେ ପଚାଶ ବର୍ଷ ପାଳନ କରାଯାଏ । କିଛି କ୍ଷଣର ସେହି ବାଣୀ, କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତର ସେହି ଶବ୍ଦ ଶହେ ପଚାଶ ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ ହେବ, ଜାଗ୍ରତ ହେବ ଆଉ ଜାଗ୍ରତ ଉତ୍ସବ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥାଏ । ଏହା ନିଜକୁ ନିଜେ ଆମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ମହାନ ପରମ୍ପରା ରୂପରେ ପାଳନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ।

ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଲି ଏତେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଶକ୍ତିର ସହିତ ବନ୍ଦେ ମାତରମ, ବନ୍ଦେ ମାତରମ, ବନ୍ଦେ ମାତରମ ଶୁଣୁଥିଲି । ରୁମ ଟାକ୍ସିର ଉଠେ । ହୃଦୟ ଭିତରେ ଭାରତ ଭକ୍ତିର ଏକ ଭାବ ସହଜ ରୂପରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସଭାଗୃହରେ ଥିବା ମହାଜୁଲବଳ୍ଲ ପଡାରୁ ନାହିଁ ମୁଁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନକୁ ପଡାରୁଛି କି କ'ଣ ଆମକୁ ବନ୍ଦେ ମାତରମ କହିବାର ଅଧିକାର ଅଛି କି । ମୁଁ ଜାଣିଛି କି ମୋ କଥା ବହୁତ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଗ୍ରାତ ପହଂଚାଇବ । ମୁଁ ଜାଣିଛି 50 ଥର, 50 ଥର ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ କ'ଣ ଆମକୁ, ବନ୍ଦେ ମାତରମ କହିବାର ଅଧିକାର ଅଛି କି । ଆମେ ସେହି ଲୋକ ଯିଏ ପାଦ ଖାଇ ସେହି ଭାରତ ମାଆ ଉପରେ ପିୟାର ମାନ୍ଦ୍ରାସ୍ତ ଆଉ ପୁଣି ବନ୍ଦେ ମାତରମ କହୁଛୁ । ଆମେ ସେହି ଲୋକ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତିଦିନ ସମସ୍ତ ଅର୍ଥିଆ ଆବର୍ଣ୍ଣବାଦ ଭାରତ ମାଆ ଉପରେ ପକାଉଛୁ ଆଉ ପୁଣି ବନ୍ଦେ ମାତରମ କହୁଛୁ । ବନ୍ଦେ ମାତରମ କହିବା ପାଇଁ ଏହି ଦେଶରେ ଯଦି ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମେ ଜାହାର ଅଧିକାର ଅଛି ତ ସାରା ଦେଶରେ ସଫଳ କାମ କରୁଥିବା ଭାରତ ସେହି ସଙ୍ଗୀତ ସଙ୍ଗୀତମାନଙ୍କର ଯେଉଁମାନେ ସଫଳ କରୁଛନ୍ତି । ଆଉ ଏଥିପାଇଁ, ଆଉ ଏଥିପାଇଁ, ଆମେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଚିନ୍ତା କରିବା କି ଆମର ଏହି ଭାରତମାତା ସୁକଳା ସୁପକଳା ଭାରତମାତା । ଆମେ ସଫା କରୁ କିମ୍ବା ନକରୁ ଅପରିଷ୍କାର କରିବାର ଅଧିକାର ଆମର ନାହିଁ । ଗଙ୍ଗାଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଥାଏ, ଗଙ୍ଗାରେ ବୁଡ଼ି ପକାଇଲେ ପାପ ଧୋଇଯାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁବକଙ୍କ ମନରେ ଥାଏ କି ମୁଁ ମୋ ମାଆ-ବାପାଙ୍କୁ ଥରେ ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ କରାଇବି କିନ୍ତୁ କ'ଣ ସେହି ଗଙ୍ଗାକୁ ଅପରିଷ୍କାର କରିବାରେ ଆମେ ନିଜକୁ ନିଜେ ରୋକି ପାରୁଛୁ କି । କ'ଣ ଆଜି ବିବେକାନନ୍ଦ ମହାଶୟ ଥାଆନ୍ତେ ତ ଆମକୁ ଏହି କଥା ପାଇଁ ଗାଳି ଦିଅନ୍ତେ ନା ଗାଳି ଦିଅନ୍ତେ ନାହିଁ । ଆମକୁ କିଛି କହନ୍ତେ ନା କହନ୍ତେ ନାହିଁ ଆଉ ଏଥିପାଇଁ କେବେ-କେବେ ଆମମାନଙ୍କୁ ଲାଗିଥାଏ କି ଆମେ ଏଥିପାଇଁ ସୁସ୍ଥ ଅଛୁ କାରଣ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଡାକ୍ତର ଅଛନ୍ତି । ଆଜି ନାହିଁ ଆମେ ଏଥିପାଇଁ ସୁସ୍ଥ ଅଛୁ କି ଆମ ପାଖରେ ଭଲରୁ ଅତି ଭଲ ଡାକ୍ତର ଅଛନ୍ତି । ଆମେ ଏଥିପାଇଁ ସୁସ୍ଥ ଅଛୁ କି, କିଏ କାମ କରିଲା ବାଲା ଆମର ସଫାଳ କରୁଛି । ଡାକ୍ତରଙ୍କଠାରୁ ଯଦି ତା'ପ୍ରତି ମୋର ସମ୍ମାନ ଅଧିକ ରହେ ତେବେ

ଯାଇ ବନ୍ଦେ ମାତରମ କହିବାର ଆନନ୍ଦ ଆସେ । ଆଉ ସେଥିପାଇଁ ମୋର ଠିକ୍ ଭାବେ ମନେ ଅଛି ମୁଁ ଥରେ କହି ଦେଇଥିଲି ଆଗେ ଶୌଚାଳୟ ପ୍ରତି ଦେବାକନ୍ୟା । ବହୁତ ଲୋକ ମୋର ଚୂତି ଚାଣିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ମୋତେ ଖୁସି ଲାଗୁଛି ଯେ ଦେଶରେ ଏଭଳି ଝିଅମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଶୌଚାଳୟ ନାହିଁ, ତ ବାହାଘର କରିବେ ନାହିଁ ଏଭଳି ନିଷ୍ପତ୍ତି କରି ନେଇଛନ୍ତି । ଆମେ ମାନେ ହଜାର ବର୍ଷରୁ ସ୍ତ୍ରୀର ରହିଛି ଏଭଳି କ’ଣ କାରଣ ରହିଛି । ଆମେ ହେଉଛୁ ସମସ୍ତାଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଥିବା ଲୋକ । ଆମେ ଆମ ଭିତରୁ ଏଭଳି ଲୋକଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଉଛୁ ଯିଏ ଆମର କୁପ୍ରଭାବୁଡ଼ିକ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼ିବାରେ ନେତୃତ୍ୱ ନିଅନ୍ତି ଆଉ ତାହା ହିଁ ହେଉଛି ଆମର ଶକ୍ତି । ଆଉ ସେଥିପାଇଁ ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କୁ ଆମେ ଖରଣ କରୁଛୁ । ତେବେ ସେ ୨/11 ଶବ୍ଦର ଭଣ୍ଡାର ନ ଥିଲେ । ତାହା ଜଣେ ତପସ୍କାର ବାଣୀ ଥିଲା ତପ ବାଣୀ ଥିଲା, ତେବେ ଯାଇ ଏହା ବାହାରୁଥିଲା ଯାହା ଦୁନିଆକୁ ଅଭିଭୂତ କରି ଦେଉଥିଲା । ନହେଲେ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ମନେ ଅଛି ସାପ-ସାପୁଆ କେଳାକ ଦେଶ, ଗୁଣି-ଗାରେଡ଼ି ବାଲା ଦେଶ ଏକାଦଶୀରେ କ’ଣ ଖାଇବା ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀରେ କ’ଣ ଖାଇବା ନାହିଁ, ଏହି ଦେଶ ଏହା ଆମର ପରିଚୟ ଥିଲା । ବିବେକାନନ୍ଦ ଦୁନିଆ ସାମୁଦ୍ରରେ କହି ଦେଇଥିଲେ ଆମେ ଆମ ପରମ୍ପରା ତଳେ ପରମ୍ପରା ଆମ ତଳେ ନୁହେଁ । କ’ଣ ଖାଇବା କ’ଣ ଖାଇବା ନାହିଁ ଏହା ମୋ ଦେଶର ସଂସ୍କୃତି ପରମ୍ପରା ନୁହେଁ, ତାହା ତ ଆମ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଅଂଶ ହେବ, ଆମର ସାଂସ୍କୃତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଉଛି ଅଲଗା । ଆମ୍ଭଙ୍କର ସର୍ବଭୂତେଷୁ ଏହା ହେଉଛି ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରା । ଅହମ୍ ବ୍ରହ୍ମାସ୍ମି ଏଭଳି ବାହାରିଥିବା ଶବ୍ଦ ନୁହେଁ । ଗୁଣତମ୍ ବିଶ୍ୱ ମାରୟମ୍ ଏହି ଆର୍ଯ୍ୟ ଶବ୍ଦ ଆମେ ଓ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱକୁ ସଂସ୍କୃତିମୟ କରିବା, ଏହି ଅର୍ଥରେ ଅଛି କି କୌଣସି ଜାତି ପରିବର୍ତ୍ତନ ବା ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଆଉ ଏଥି ପାଇଁ ଯେଉଁ ମହାନ ପରମ୍ପରାରେ ଆମେ ଲାଳିତ ପାଳିତ ହେବାରେ ଲାଗିଛୁ ଏହା ସବୁ ଏହି ମାଟିରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ।

ଶତାବ୍ଦୀ ଶତାବ୍ଦୀ ତପସ୍ୟାରୁ ବାହାରିଥିବା ଜିନିଷ... ଏହି ଦେଶର ପ୍ରତିଟି ବ୍ୟକ୍ତି ଏହା ଭିତରେ କିଛି ନା କିଛି ଯୋଡ଼ିଛନ୍ତି । ଏହା ତ ହେଉଛି ସେହି ଦେଶ ଯେଉଁଠି ଭିକ ମାଗିଲା ବାଲା ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାରରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଯେତେବେଳେ କିଏ ଆସିଆଁନ୍ତି ତ କହିଥାଏ ଦେଲାବାଲାଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେଉ ନ ଦେଲାବାଲାଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଭଲ ହୋଇଥାଉ । ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ସଫଳତାର ମୂଳ ଆଧାର ଏହା ଥିଲା ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଆତ୍ମ ସମ୍ମାନ ଆଉ ଆତ୍ମ ଗୌରବର ଭାବ ଥିଲା । ଆଉ ଆତ୍ମ ଅର୍ଥାତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ନୁହେଁ ଯେଉଁ ଦେଶକୁ ସେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲେ ତାଙ୍କର ଏହି ମହାନ ପରମ୍ପରାକୁ ଆତ୍ମଗୌରବ, ଆତ୍ମ ସମ୍ମାନ ରୂପେ ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । କ’ଣ ଆମେ କେବେ ଭାବୁଛୁ କି ଆମେ କ’ଣ କହୁଛୁ । କୌଣସି ଭଲ ସ୍ଥାନକୁ ଆମେ ଚାଲିଯିବା, ସୁନ୍ଦର ପ୍ରାକୃତିକ ବାଟାବରଣ ଥିବ, ପରିଷ୍କାର ପରିସ୍ଥାନ ଥିବ, ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ତ ପ୍ରଥମ ଶବ୍ଦ ମୁହଁରୁ କ’ଣ ବାହାରିଥାଏ... ଏହା ଲାଗି ନଥାଏ କି ହେଉଛି ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ... ଏମିତି କହିଥାଉ କି କହି ନଥାଉ । କୁହନ୍ତୁ ଏମିତି ହୋଇଥାଏ କି ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଯଦି ଆତ୍ମ ସମ୍ମାନ ଆତ୍ମ ଗୌରବରେ ଲାଳିତ-ପାଳିତ ହୋଇଥିବା, ତ ଭିତରେ ଏହି ଭାବ ଆସି ନଥାଏ, ଗର୍ବ ହୋଇଥାଏ, ଚାଲୁଛୁ ଭାଲ କିଛି ମଧ୍ୟ ହେଉ ମୋ ଦେଶରେ ବି ଏହା ଅଛି, ଏଭଳି ଅଛି ।

ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ, ମୁଁ ସତ କହୁଛି ବନ୍ଧୁ ଆଜିର ସନ୍ଦର୍ଭରେ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କୁ ଦେଖିବା... କିଛି ଲୋକଙ୍କୁ ଲାଗୁଥିବ ଯେବେ ମୁଁ କହୁଛି ମେକ୍ ଇନ୍ ଇଣ୍ଡିଆ, ମେକ୍ ଇନ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ତ ବହୁତ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି କି ଏହାର ବିରୋଧ କରିବାବାଲା ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । କିଛି କହୁଛନ୍ତି କି ମେକ୍ ଇନ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ନୁହେଁ ମେକ୍ ଇନ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଦରକାର । ଏମିତି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କି ବଡ଼-ବଡ଼ ବ୍ରହ୍ମାମାନ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଜିନିଷ ବାହାର କରି ନିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ଜଣା ଥିବ କି ବିବେକାନନ୍ଦ ଏବଂ ଜାମଶେଦଜୀ ତାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପ୍ରତ୍ୟାକାପ ହୋଇଥିଲା ଯଦି ସେହି ଆଲୋଚନା ବିଷୟରେ ଜଣା ପଡ଼ିବ । ବିବେକାନନ୍ଦ ଏବଂ ଜାମଶେଦଜୀ ତାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପ୍ରତ୍ୟାକାପ ହୋଇଥିଲା ତାହା କେହି ଦେଖିଥିବ ତ ଜଣା ପଡ଼ିବ କି ସେ ସମୟର ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଥିଲା ପରାଧୀନ । ସେତେବେଳେ, ବିବେକାନନ୍ଦ - 30 ବର୍ଷର ଜଣେ ଯୁବକ ଜାମଶେଦଜୀ ତାତାଙ୍କ ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତରେ ଉଦ୍ୟୋଗ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତୁ ନା । ମେକ୍ ଇନ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ତିଆରି କରନ୍ତୁ ନା । ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ଜାମଶେଦଜୀ ତାତା ଲେଖିଥିଲେ, ସ୍ୱୟଂ କହିଥିଲେ କି ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ସେହି ଶବ୍ଦ, ସେହି କଥା ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ ଥିଲା । ସେହି କାରଣରୁ ମୁଁ ଏହି ଭାରତ ଭିତରେ ଭାରତର ଉଦ୍ୟୋଗ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲି ।

ଆପଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ କି ଆମ ଦେଶରେ ପ୍ରଥମ କୃଷି ବିପ୍ଳବ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରାରୁ ବାହାରିଥିଲା କି ଭାରତରେ ପ୍ରଥମ କୃଷି ବିପ୍ଳବ କିପରି ହେବା ଦରକାର ଆଉ ତତ୍କର ସେନ୍ ଯିଏ ପ୍ରଥମ କୃଷି ବିପ୍ଳବର ମୁଖ୍ୟ ଭାବେ ମାନ୍ୟତା ପାଆନ୍ତି । ସେ ଏହି ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ତିଆରି କରିଥିଲେ ଆଉ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ନାମ ବିବେକାନନ୍ଦ କୃଷି ଗବେଷଣା ଅନୁଷ୍ଠାନ ରଖା ଯାଇଥିଲା । ଅର୍ଥାତ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର କୃଷିକୁ ଆଧୁନିକ କରିବା ଦରକାର, ବୈଜ୍ଞାନିକ ଗବେଷଣା ଆଧାରରେ ତିଆରି ହେବା ଦରକାର, ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରାର କଥା ବିବେକାନନ୍ଦ ସେହି ସମୟରେ କରୁଥିଲେ ।

ଆଜି ଯାହାକୁ ନେଇ ଚର୍ଚ୍ଚା ହେଉଛି ଆମର ଯୁବକମାନେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଯାଉଛନ୍ତି ଆଉ ଆଲୋଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଆଜି ୨/11 ପଣ୍ଡିତ ଦୀନଦୟାଲ ଉପାଧ୍ୟାୟଙ୍କ ଶତାବ୍ଦୀ ସମାରୋହ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଛନ୍ତି ଆଉ ଆଜି ୨/11 ଯେଉଁ ମହାପୁରୁଷ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କୁ କରି ଦେଖାଇଥିଲେ, ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବିନୋବା ଭାବେଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ଜୟନ୍ତୀ ଅଟେ । ଆଉ ଆଜି ଯେବେ ମୁଁ ଏହି କଥା କହୁଛି ସେତେବେଳେ ଦୀନଦୟାଲଜୀଙ୍କ ବିଚାରଧାରାକୁ ଯିଏ ଦେଖିଥିବେ, ଶୁଣିଥିବେ, ପଢ଼ିଥିବେ । ଏହି ଭାବଗୁଡ଼ିକର ଆଧୁନିକ ସନ୍ଦର୍ଭରେ ହେଉଛି ପ୍ରଗତିକରଣ, ହେଉଛି ଅନ୍ତ୍ୟୋଦୟ, ଜନସେବା ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା ଏହା ମଧ୍ୟ ବିବେକାନନ୍ଦ କହୁଥିଲେ । ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବିନୋବାଙ୍କ ବଡ଼ ନିକଟତମ ସାଥୀ ଦାଦା ଧର୍ମାଧିକାରୀ... ଗାନ୍ଧିଜୀ ଯାହା ତିଆରି କରୁଥିଲେ, କହୁଥିଲେ ତାହାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର କାମ ଜୀବନ ମାଧ୍ୟମରେ ବିନୋବାଜୀ କରିଛନ୍ତି । ଆଉ ବିନୋବାଜୀ ଯାହା ଭାବୁଥିଲେ, ତାକୁ ଶବ୍ଦରେ ରୂପ ଦେବା କାମ ଦାଦା ଧର୍ମାଧିକାରୀଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ଦେଖାଯାଏ । ଦାଦା ଧର୍ମାଧିକାରୀ ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖିଥିଲେ ବଡ଼ ମଜାଦାର ଭାବେ ଲେଖିଛନ୍ତି । କୌଣସି ଜଣେ ଯୁବକ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ଚାଲିବ ପାଇଁ କୌଣସି ଏକ ପରିଚୟ ପତ୍ର ନେଇ ଆସିଥାଏ । ସେ ଚାହୁଁଥିଲା କି ଧର୍ମାଧିକାରୀ ମହୋଦୟ କିଛି ସୁପାରିଶ କରିବେ, କିଛି ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ତ କେଉଁଠାରେ କାମ ମିଳି ଯିବ । ଦାଦା ଧର୍ମାଧିକାରୀ ଲେଖିଛନ୍ତି “....ତାକୁ ମୁଁ ପଚାରିଲି ଯେ ତୁମକୁ କ’ଣ ଆସେ, ତ ସେ କହିଲା ମୁଁ ସ୍ନାତକ । ସେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ପଚାରିଲେ ଯେ ତୁମକୁ କ’ଣ ଆସେ, ସେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର କହିଲା ଯେ ମୁଁ ସ୍ନାତକ.....” । ସେ ବୁଝିପାରିଲା ନାହିଁ ଯେ ଦାଦା ଧର୍ମାଧିକାରୀ କହୁଛନ୍ତି ନା ପଚାଉଛନ୍ତି । ଦ୍ୱିତୀୟଥର ପଚାରିଲେ କି ଭାଇ ତୁମକୁ କ’ଣ ଆସେ? ନା, କହିଲେ କି ମୁଁ ହେଉଛି ସ୍ନାତକ । ଧର୍ମାଧିକାରୀ ପଚାରିଲେ ଯେ ତୁମକୁ ତାଲୁକ୍ କରିବା ଆସେ କି? ତ କହିଲେ ନା, ଖାଇବା ତିଆରି କରି ଆସେ? ସେ କହିଲେ ନା, ଆସବାବପତ୍ର ତିଆରି କରି ଆସେ? କହିଲେ ନା, ଚା’ ଜଳଖିଆ ତିଆରି କରି ଆସେ? ଆଜ୍ଞା ନାହିଁ ମତେ ଆସେ ନାହିଁ, ମୁଁ ତ ହେଉଛି ସ୍ନାତକ । ଏବେ ଦେଖନ୍ତୁ ବିବେକାନନ୍ଦ କ’ଣ କହିଥିଲେ, ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କଥା ଆମ ମୁଣ୍ଡସ୍ଥଳ ବହୁତ ବଡ଼ ଚକ୍ଷୁକୋଣଦେଲା ଭଳି ତାଙ୍କ ପ୍ରକୃତି ଥିଲା । ଏବେ ସେ ସେହି ଭାଷାରେ କଥା କହୁଥିଲେ । ଆଉ ସେ ବଡ଼ ମଜାଦାର କଥା କହିଥିଲେ - ‘ଶିକ୍ଷା ଆମ ମୁଣ୍ଡସ୍ଥରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂତ୍ରନାମ ପରିମାଣ ନୁହେଁ ବରଂ ତାହା ଆମ ଜୀବନକୁ ପରିଚାଳିତ କରିବାରେ ତାଙ୍କର ଭୂମିକା ତୁଲାଇ ଥାଏ’ । ଏଭଳି ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ଦିଅନ୍ତି ଯେ ତାହା ବଦଳିବ ନ ହୋଇ ରହିଯାଏ । ଏହା ପାଞ୍ଚଟି ବିଚାରଧାରାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନିଏ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କର ଜୀବନ ଓ ଚରିତ୍ରର ତୁଳନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ହୃଦୟବାନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିତ୍ୱ କରିଥାଏ । ଅର୍ଥାତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ମୁଣ୍ଡସ୍ଥରେ ପାଞ୍ଚଟି ବିଚାରଧାରାକୁ ନେଇ କନ୍ୟାସୁତ ହୋଇଛନ୍ତି... କହିବାରେ ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସେ ଜ୍ଞାନ ଆଉ କୌଣସିକଥା ଅଲଗା କଲେ । ଆଜି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ହାତରେ ରହିଛି ସାର୍ବିଫିକେଟ । ତାହାର ମହତ୍ତ୍ୱ ହେଉଛି ସେ ହାତରେ କଳା ରହିଛି, ତାହାର ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି । ଏହି ସରକାର ସେହି ବିଚାରକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବାର ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି- ଦକ୍ଷତା ବିକାଶ ।

ଆମ ଦେଶରେ ଦକ୍ଷତା ବିକାଶ ତୁଆଁ ବିଷୟ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଆଗରୁ ବିଭାଗ ଗୁଡ଼ିକରେ ଖେଳାଇ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା କେହି ତାହାର ମାଲିକ ନ ଥିଲେ । ଯାହାର ଯାହା ଇଚ୍ଛା ସେହି ବିଗରେ ଚଳାଇଥିଲେ । ଆମେ ଆସି ଏ ସମସ୍ତ ଦକ୍ଷତା ବିକାଶକୁ ଗୋଟିଏ ଜାଗାକୁ ଆଣିଲୁ ତାହାର ଅଲଗା ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ କଲୁ ଅଲଗା ବିଭାଗ କଲୁ ଏବଂ ବୃଷ୍ଟି ନିବନ୍ଧ କରି ଦକ୍ଷତା ବିକାଶ ଯାହା କି ଦେଶରେ ଏଭଳି ଯୁବକଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ ଯାହାଙ୍କୁ କେବେ କାହା ଉପସ୍ଥ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ମୋ ଦେଶର ଯୁବକ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଅବେଷଣକାରୀ ନୁହେଁ ବରଂ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ପ୍ରଦାନକାରୀ ହେବା ଦରକାର । ମୋ ଦେଶର ଯୁବକ ମାଗିଲାବାଲା ନ ହୋଇ ଦେଲାବାଲା ହେବା ଦରକାର ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ଆଜି ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ବିଚାରଧାରାଗୁଡ଼ିକୁ ମନେ ପକାଉଛି ତେବେ ସେହି ନବସୃଜନ ପରେ, ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରେ ସେହି ଚିରାଚରିତ ଭଜ୍ଜା ଦଦରା ଜିନିଷକୁ ବହିଷ୍କାର କରିବାପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛି । କେତେ ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟକି ନା ହେଉ, କେତେ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟକି ନା ଲାଗୁ କିନ୍ତୁ ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ସେ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛି ।

ସମାଜ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ପ୍ରଗତି କରି ପାରିବ କି ଯେବେ ନିତ୍ୟ ନୂତନ ହେବ, ନିତ୍ୟ ନୂତନ ପ୍ରାଣବାନ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଆମେ ସଫଳ ହେବା ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଆମ ଦେଶର ଯୁବ ପିଢି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ସାହସ୍ୱ ଦରକାର, ସେହି ନିଷ୍ଠା ଦରକାର ଯେଉଁଥିରେ ନବସୃଜନ କମ୍ ହେଉ ମନୋବୃତ୍ତି ରହୁ । କିଛି ଲୋକଙ୍କୁ ଏହା ଡର ଲାଗେ ଯେ ବନ୍ଧୁ କରିବି କିନ୍ତୁ ବିଫଳ ହେବି, ତ କରିବି ବିଫଳ ହେବି ତ, ଦୁନିଆରେ କୌଣସି ଲୋକ ଦେଖିଛନ୍ତି ଆପଣମାନେ ଯିଏ ବିଫଳତା ବିନା ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । କେବେ ନା କେବେ ତ ବିଫଳତା ହିଁ ତିଆରି କରିଥାଏ ସଫଳତାର ରାସ୍ତା, ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ବିଫଳତାକୁ ଡରି ସହି ଜୀବନ ହୋଇ ନ ଥାଏ ବନ୍ଧୁ! ଯିଏ କୁଳରେ ଠିଆ ହୋଇଥାଏ ସେ ବୃତ୍ତି ଯାଇ ନଥାଏ ବନ୍ଧୁ, ଯିଏ ପାଣିକୁ ଲମ୍ପି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ବୃତ୍ତିଥାଏ ମଧ୍ୟ ଆଉ ବୃତ୍ତିକରି ପହଞ୍ଚିବା ଶିଖି ନେଇଥାଏ ଆଜ୍ଞା । କୁଳରେ ଠିଆ ହୋଇ ଲହଡ଼ି ଗଣ୍ଡିଥିବା ଲୋକ ଜୀବନ ପୂରା କରି ନେଇ ଥାଏ ଆଜ୍ଞା, ଯିଏ ଲହଡ଼ିକୁ ପାର କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନେଇ ଆସିଥାଏ । ପୋଖରୀକୁ, ନଦୀକୁ, ସମୁଦ୍ରକୁ ଡେଇଁବାର ବୃତ୍ତ ଇଚ୍ଛା ଶକ୍ତି ନେଇ ଚାଲିଥାଏ । ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ଏଭଳି ଯୁବକ ଆଶା କରନ୍ତି, ଏଭଳି ଯୁବକଙ୍କୁ ଆଶା କରନ୍ତି ।

ଆଜି ଭାରତ ସରକାର ଅଭିଯାନ ଚଳାଉଛନ୍ତି ଷ୍ଟାର୍-ଅପ୍ ଇଣ୍ଡିଆ, ଷ୍ଟାଣ୍ଡ-ଅପ୍ ଇଣ୍ଡିଆ, ମୁନ୍ନା ଯୋଜନାରେ ବିନା ବ୍ୟାଙ୍କ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟିରେ ଟଙ୍କା ମିଳୁଛି । ମୁଁ ଚାହିଁବି ମୋ ଦେଶର ଯୁବକ ମୋ ଦେଶର ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ କରିବା ପାଇଁ ନୂତନ ନବସୃଜନ, ନୂତନ ଉତ୍ପାଦ ନେଇ କରି ଆସନ୍ତୁ ଆଉ ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତୁ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ଼ ବଜାର । ମୋ ଦେଶ ଯୁବକଙ୍କ ବୃଦ୍ଧି ଆଉ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି । ଆଉ ବିବେକାନନ୍ଦଜୀ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଆଉ ଦକ୍ଷତାକୁ ଯେଉଁ ଅଲଗା କରିଛନ୍ତି ଆଜି ସମୟର ଆବଶ୍ୟକତା ହେଉଛି ସେହି ଭାବର ସହିତ ଆମେ ଦକ୍ଷତାର ମହତ୍ତ୍ୱ ବଢ଼ାଇ ଚାଲିବୁ । ରାଗାଚାରି ହୋଇ ନ ଥାଏ - ବଢ଼ାଇ ଚାଲିବା । ଆପଣ ଦେଖନ୍ତୁ ପରିଣାମ କିଛି ଅଲଗା ହେବ । ନବସୃଜନ-ଆମେ ଆମର ନୀତି ଆୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ଅଟକ ନବସୃଜନ ମିଶନ ଆପ୍ ଚଳାଇ ରଖିଛୁ । ଚା’ ସହିତ ଅଟକ Tinkering Labs ତାହାକୁ ଦେଶର ଛୋଟ ଛୋଟ ବାଳକ ଯେଉଁମାନେ ଏହି ପ୍ରକାରର ନବସୃଜନ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେବାର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆୟୋଜନ ଚଳାଉ ରହିଛି । ନିରବ ଆୟୋଜନ ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ଚାଲୁ ରହିଛି । ଆଉ ବହୁତ ପ୍ରତିଭାବାନ ପିଲା ତୁଆଁ-ତୁଆଁ ଜିନିଷ ନେଇ କରି ଆସନ୍ତୁ । ମୁଁ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଭବନରେ ଯେବେ ପ୍ରଣବ ଦା’ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଥିଲେ ତ ସାରା ଦେଶରୁ ଏହି ପ୍ରକାରର ପିଲାଙ୍କୁ ଥରେ ସେ ଡାକିଥିଲେ । ସେମାନେ ନିଜ ନିଜର ନବସୃଜନ ଜିନିଷ ଆଣିଥିଲେ ତ ପ୍ରଣବ ଦା’ ମୋତେ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ କି ତଳେ ଏହି ପିଲାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରନ୍ତୁ, ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲି । ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲି 12-15 ଜଣ ପିଲା ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧେରୁ ଅଧିକ ଏଭଳି ଜିନିଷ ଆବିଷ୍କାର କରି ଆଣିଥିଲେ ଆଉ ଅଷ୍ଟମ, ନବମ, ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀର ପିଲା ଥିଲେ । ଅଜିଆ ଆବର୍ଜନାର ଅନାବଶ୍ୟକ ଜିନିଷରୁ କିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜିନିଷ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ପାରିବ ତାହାର ପ୍ରକଟକୁ ନେଇ ଆସିଥିଲେ ଦେଖନ୍ତୁ ସୁଛତା ଅଭିଯାନର ପ୍ରଭାବ କିଭଳି ଥିଲା । ସେମାନେ ସେହି ଜିନିଷକୁ ନେଇ ଆସିଥିଲେ କି ଅଜିଆ-ଆବର୍ଜନାରୁ କ’ଣ ତିଆରି ହୋଇ ପାରିବ । ମୋର କହିବାର ଚାପୁର୍ଯ୍ୟ ଏହା କି ଭାରତରେ ପ୍ରତିଭାର କୌଣସି ଅଭାବ ନାହିଁ । ଆଉ ତାହା ଉପରେ ଆମକୁ ତିଆରି କରିବା ଦରକାର । ଆଜି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ବିଦେଶ ନୀତି ଉପରେ ବହୁତଗୁଡ଼ିଏ ଚର୍ଚ୍ଚା ହେଉଛି । ଏହି ଚୂତି, ସେହି ଚୂତି, ଏହି ଗୋଷୀ, ସେହି ଗୋଷୀ, ଶୀତଳ ଯୁଦ୍ଧ ବିଷୟରେ ଭଲ ବଢ଼ିଆ ବଢ଼ିଆ କ’ଣ କ’ଣ ଶବ୍ଦ ବାହୁଛନ୍ତି । କେବେ ବିବେକାନନ୍ଦ ମହାଶୟଙ୍କୁ କିଏ ପଢ଼ିଛନ୍ତି ତ ତାଙ୍କର ବିଦେଶ ନୀତି କ’ଣ ଥିଲା । ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ସେ ସମୟରେ କହିଥିଲେ ଆଉ ଆଜି 120 ବର୍ଷ ପରେ ଦୁନିଆ ସମ୍ମୁଖରେ ବୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଛି । ସେ କହିଥିଲେ ଏକ ଏସିଆ, ଏକ ଏସିଆର ପରିକଳ୍ପନା ଦେଇଥିଲେ ଆଉ ଏକ ଏସିଆର ପରିକଳ୍ପନା ଦ୍ୱାରା ସେ କହିଥିଲେ କି ବିଶ୍ୱ ଯେତେବେଳେ ସଙ୍କଟରେ ଯେଉଁ ହୋଇଥିବ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ରାଷ୍ଟ୍ରା ଦେଖାଇବାର ଶକ୍ତି ଯଦି କାହା ପାଖରେ ଥିବ ତ ଏକ ଏସିଆ One Asia ପାଖରେ ଥିବ । ଗୋଟିଏ ସାଂସ୍କୃତିକ ପରମ୍ପରାରେ ଧନୀ-ଏକ ଏସିଆ । କିଏ କହୁଛି ଚୀନର ଶତାବ୍ଦୀ, କିଏ କହୁଛି ଭାରତର ଶତାବ୍ଦୀ କିନ୍ତୁ ଆଜି ସାରା ଦୁନିଆ କହୁଛି କି ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀ ହେଉଛି ଏସିଆର ଶତାବ୍ଦୀ ।

125 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଯେଉଁ ମହାପୁରୁଷ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣନା ଦେଇଥିଲେ ଏକ ଏସିଆର କଳ୍ପନା କରିଥିଲେ ଆଉ ବିଶ୍ୱର ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିତ୍ର ଭିତରେ ଏକ ଏସିଆର ଭୂମିକା ତୁଲାଇ ପାରିବି, ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ କରିବାର ମୌଳିକ ଶକ୍ତି ଏହି ଏକ ଏସିଆରେ କ’ଣ ପଡ଼ି ରହିଛି । ଏହାର ହଜାର ବର୍ଷର ପରମ୍ପରା, ଏହା ପାଖରେ କ’ଣ ଅଛି ଏହି ବର୍ଣ୍ଣନା ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲା । ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଆଧୁନିକ ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଆମକୁ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କୁ ଦେଖିବା ଦରକାର । ସେ ଉଦ୍ୟୋଗକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେବାର କଥା କହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାବାକ୍ୟରେ ଭାରତ ସାମର୍ଥ୍ୟବାନ, ସକ୍ଷମ ହେଉ ସେହି ଆଧାର କ’ଣ ତ କୃଷି ବିପ୍ଳବର କଥା କହୁଥିଲେ ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ପକ୍ଷରେ ନବସୃଜନର କଥା କହୁଥିଲେ । ପୁଣି ତୃତୀୟ ପକ୍ଷରେ ଉଦ୍ୟମିତା କଥା କହୁଥିଲେ । ଆଉ ସମାଜ ଭିତରେ ଦୋଷ ଅଛି ତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼ାଇ ଲଢ଼ିବା କଥା ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ । ଛୁଆଁ-ଅଛୁଆଁ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେ ଏତେ କଥା କହୁଥିଲେ, କହୁଥିଲେ-କି ଏହି ଛୁଆଁ-ଅଛୁଆଁ, ଉଚ୍ଚ-ନିଚ୍ଚର ଭାବ ଏକ ପାରକାମି । ଯେଉଁ ମହାପୁରୁଷ ଏତେ ସବୁ ଦେଲେ ଆଜି ଦୀନଦୟାଲଜୀଙ୍କର ଜନ୍ମ ଶତାବ୍ଦୀ ପାଳନ କରୁଛୁ ସେତେବେଳେ ସେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ୍ୟୋଦୟର କଥା କହୁଥିଲେ ।

ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ କୌଣସି ମଧ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରନ୍ତୁ ତ ସମାଜର ଯିଏ ଶେଷ ଧାଡ଼ିରେ ବସିଛି ତାହାର କଲ୍ୟାଣ ହେବ କି ନାହିଁ ଏମିତି ଦେଖି ନିଅନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଠିକ୍ ହେବ ।

ବିଗତ ଦିନରେ କିଛି ଯୁବକମାନେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରିଥିଲେ ଆଉ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଥିଲା ଯାହା ଅଟକଜୀଙ୍କ ସମୟରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚତୁର୍ଭୁଜ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା ତାହା ଉପରେ ଯାତ୍ରା କରିବାର, ସାଇକେଲ ନେଇକରି ଗଲେ ଆଉ ରିଲେ ରେସ୍ କଲେ ସେମାନେ ବୋଧହୁଏ 6000 କିଲୋମିଟର ସାଇକେଲରେ ରିଲେ ରେସ୍ କରି ଅତିକ୍ରମ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ବଡ଼ ଉଚ୍ଚ ମନ୍ତ୍ର ଥିଲା, ସେ କହିଥିଲେ ଭାରତର ନିୟମକୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତୁ ଆଉ ଭାରତ ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ରାଜତ୍ୱ କରିବ । ଆମେ 125 କୋଟି ଦେଶବାସୀ ଏମିତି କରିନେବେ ନିୟମକୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତୁ ପୁଣି ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର ଯେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଥିଲା ମୋ ଭାରତ ବିଶ୍ୱଗୁରୁ ହେବ ନିଜକୁ ନିଜେ ଭାରତ ଶାସନ କରିବ

କିନ୍ତୁ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ନିୟମକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା । ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଏହି ଭାବକୁ ନେଇ କରି ଆମେ ଆଜି ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର ବକ୍ତୃତାର 125 ବର୍ଷ ଏବଂ ପଣ୍ଡିତ ଦୀନଦୟାଲଜୀଙ୍କର ଶତାବ୍ଦୀ ଆଉ ସୌଭାଗ୍ୟ କ୍ରମେ ବିନୋବାଙ୍କର ଜନ୍ମଦିନ, ଆଉ ଦ୍ଵିତୀୟରେ ସେହି ଭୟାନକ 9/11 ଯାହା ସଂହାର କଲା, ବିନାଶ କଲା ହୁନିଆକୁ ଆତଙ୍କବାଦ ଭିତରକୁ ଠେଲି ଦେଲା । ମଣିଷ ମଣିଷର ଶତ୍ରୁ ହୋଇଗଲା । ଏପରି ସମୟ ବସୁଧେବ କୁତୁହଳକମର ଚିନ୍ତାଧାରା ନେଇ କରି ତାହାଥିବା ଆମେମାନେ ପ୍ରକୃତିରେ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ଦେଖିଲାବାଲା ଆମେମାନେ, ଗଛପତ୍ରରେ ପରମେଶ୍ଵର ଦେଖିଲାବାଲା ଆମେମାନେ, ନଦୀକୁ ମଧ୍ୟ ମାଆ ଭାବୁଥିବା ଆମେମାନେ, ପୂରା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ପରିବାର ଭାବୁଥିବା ଲୋକ ସଂକଟରେ ଘେରି ହୋଇଥିବା ମାନବତାକୁ, ସଂକଟରେ ଘେରି ହୋଇଥିବା ବିଶ୍ଵକୁ ଆମେ ସବୁ କିଛି ଦେଇ ପାରିବା ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜ କଥାରେ ଗର୍ବ କରିବା ଆଉ ସମୟାନୁକୂଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା । ଯାହା ଭୁଲ, ସମାଜ ପାଇଁ ବିନାଶକ ହୋଇଥାଏ କେତେ ବି ମାନ୍ୟତାଗୁଡ଼ିକ ନିଜ ନିଜ ସମୟରେ ଠିକ୍ ଥିବ, ଯଦି ଆଜିର ସମୟରେ ତାହା ନାହିଁ ତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ଵର ଉଠାଇ ତାକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ବାହାର କରିବା ଦରକାର ।

କିନ୍ତୁ ମୋ ଯୁବକମାନେ, ସ୍ଵାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ଯେଉଁ ରାମକୃଷ୍ଣ ମିଶନର ନାମକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ତାକୁ 125 ବର୍ଷ ହୋଇଗଲା । 2022 ଭାରତର ସ୍ଵାଧୀନତାର 75 ବର୍ଷ ହେବ । ଆମେ କୌଣସି ସଂକଳ୍ପ ନେଇ ପାରିବା କି । ଆଉ ସଂକଳ୍ପ... ମୋର ଜୀବନର ବ୍ରତ ହେବା ଦରକାର । ଏହାକୁ ମୁଁ କରିବି ଆଉ ଆପଣ ଦେଖିବେ ଜୀବନ ବଂଚିବାର ଅଲଗା ଅନ୍ତର ହେବ । କେବେ କେବେ ଆମ ଦେଶରେ ଏହି ବିବାଦ ହୁଏ କି ଯେଉଁ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଓ ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟର ଛାତ୍ର ଆଜି ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ପଦରେ ବସିଥିବା ସମସ୍ତ ନିର୍ବାଚନ ଜିତି ଆସିଥିବା ଛାତ୍ରନେତା ହୁଅନ୍ତୁ, ସମସ୍ତେ... ଛାତ୍ର ରାଜନୀତି କେଉଁଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ଆଉ କେଉଁଠାରେ ପହଂଚିଲା ଏହା ହେଉଛି ଚିନ୍ତନର ବିଷୟ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ କେବେ କେବେ ଦେଖି ଯେ ଛାତ୍ର ରାଜନୀତି କରୁଥିବା ଲୋକ ଯେବେ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼ୁତି ତ ଆମେ ଏୟା କରିଦେବୁ, ସେୟା କରିଦେବୁ... ଏହି ସବୁ କହୁନି କିନ୍ତୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଦେଖିନାହିଁ ଯେ କୌଣସି ନିର୍ବାଚନରେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଏହା କହିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ କ୍ୟାମ୍ପସ ସଫା ରଖିବୁ । ଆମର ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟର ଯେଉଁ ପରିସର ଅଛି ଆପଣ କୌଣସି ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟର ନିର୍ବାଚନ ହେବାର ପରଦିନ ଯାଆନ୍ତୁ କ’ଣ ପଡିଥାଏ ସେଠି? କ’ଣ ହୁଏ... ପୁଣି ବନ୍ଦେ ମାତରମ ... କ’ଣ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀକୁ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର ଶତାବ୍ଦୀ କରିବାକୁ ହେବ 2022 ସ୍ଵାଧୀନତାର 75 ବର୍ଷ ପାଳନ କରିବା ତ ଗାନ୍ଧିଙ୍କ ସ୍ଵପ୍ନର ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ, ଭଗତ ସିଂହ, ସୁଖଦେବ, ରାଜଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ଵପ୍ନର ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ, ସୁଭାଷ ବାବୁଙ୍କ ସ୍ଵପ୍ନର ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ, ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ଵପ୍ନର ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ, କ’ଣ ଆମମାନଙ୍କର ଏହା ବାୟିତ୍ ନୁହେଁ । ଯେଉଁମାନେ ମେନେଜମେଂଟର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ସେମାନେ ପଡିଥିବେ ଆଉ ପ୍ରକାରାନ୍ତରେ କିଛି ନାହିଁ ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ମୁଁ ଏହା କରିବି ଏହା ହେଉଛି ମୋର ବାୟିତ୍ । ଆଉ ଦେଖନ୍ତୁ ଯେ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନକୁ ବଦଳିବାକୁ ଡେରି ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଯଦି 125କୋଟି ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନୀ ଗୋଟିଏ ପାଦ ଚାଲିବେ ତ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ 125 କୋଟି ପାଦ ଆଗକୁ ବଢିଯିବ ।

ମୁଁ ଦେଖିଛି କଲେଜରେ କାହାକୁ ଭଲ ଲାଗୁ କାହାକୁ ଖରାପ ଲାଗୁ ଲୋକମାନେ ତାହାର ବିରୋଧ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ଏଭଳି କିଛି ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । କଲେଜମାନଙ୍କରେ ଦିବସ ପାଳନ କରନ୍ତି ଅଲଗା-ଅଲଗା ଦିବସ ପାଳନ କରନ୍ତି ଆଜି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ କିଛି ଦିବସ ରହିଛି କିଛି ଲୋକଙ୍କ ବିଚାର ଏହାର ବିରୋଧୀ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବସିଥିବେ ମୁଁ ତାହାର ବିରୋଧୀ ନୁହେଁ । ଦେଖନ୍ତୁ ଆମକୁ ରୋବଟ/ଯନ୍ତ୍ର ମାନବ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର ନାହିଁ, ଆମକୁ ସୃଜନଶିଳ୍ପୀ ଆବଶ୍ୟକ । ଆମ ଭିତରର ମଣିଷ ଆମର ସମ୍ବେଦନାଗୁଡ଼ିକ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକଟିତ ହେବା ପାଇଁ ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟ ପରିସରଠାରୁ କୌଣସି ବଡ଼ ଜାଗା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କ’ଣ ଆମକୁ କେବେ ବିଚାର ଆସେ ଯେ ହରିୟାଣାର କଲେଜ ହେଉ ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ଯେ ଆଜି ଚାମିଲ-ଦିବସ ପାଳନ କରିବା । ପଞ୍ଜାବର କଲେଜ ହେଉ ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ଯେ ଆଜି କେରଳ-ଦିବସ ପାଳନ କରିବା । ତୁଲ୍ଲଟି ଗୀତ ତାହାର ଗାଇବା ହୁଇଟି ଗୀତ ତାହାର ଶୁଣିବା ତାଙ୍କ ଭଳି ବେଶ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ସେହିଦିନ କଲେଜ ଆସିବା । ହାତରେ ଭାତ ଖାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବା । କଲେଜରେ କୌଣସି ମାଲୟାଲମ ଫିଲ୍ମ ଦେଖିବା, ଚାମିଲ ଫିଲ୍ମ ଦେଖିବା, ସେଠାରୁ କିଛି ଯୁବକଙ୍କୁ ତାଙ୍କିବା ଭାଇ ତୁମର ଚାମିଲନାହୁଁ ଭିତରେ ଥିବା ଗାଁରେ କିଭଳି ଖେଳ ଖେଳାଯାଏ ଆସ ଖେଳିବା । ମତେ କୁହନ୍ତୁ ଦିବସ ପାଳନ ହୋଇପାରିବ କି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ଦିବସ ଉପାନ୍ତମାନ ହେବ କି ହେବ ନାହିଁ । ଏକ ଭାରତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାରତ ହେବ ନା ହେବ ନାହିଁ । ଆମକୁ ବିବିଧତା ଆପଣମାନେ ତ ବହୁତ ସ୍ତୋଗାନ ମଧ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ବିବିଧତା ମଧ୍ୟରେ ଏକତାକୁ ନେଇ, କ’ଣ ଏହି ବିବିଧତାର ଗୌରବ ନେଇ ବଂଚିବାର ପ୍ରୟାସ ଆମେ କରୁଛେ କି? ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନରେ ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାଜ୍ୟ ପ୍ରତି ଗୌରବର ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି ନ କରିବା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାଷା ପ୍ରତି ଗୌରବର ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି ନ କରିବା.. ମୋର ମନେ ଅଛି ଏବେ ମୋତେ, ଚାମିଲ ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟର ଯୁବକ ଉପରକୁ ଆସିଲେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡାକ୍ତ କରିବି, ଏକଦମ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । ଏକଦମ ତାଙ୍କ ମନକୁ ଛୁଇଁଗଲା, ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ନିଜର । କ’ଣ ଆମ ମନ କରୁ ନାହିଁ କି ଆମେ ଏପରି ପରିବେଶ ତିଆରି କରିବା କି ଆମର ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ଦିନ କ’ଣ କେବେ ପାଳନ କରିବା ନାହିଁ କି ଆମ ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିଶୁ ଗୁରୁମାନଙ୍କର ଦିବସ ପାଳନ କରି ପଞ୍ଜାବର ଶିଶୁ ଗୁରୁମାନେ କିପରି ତ୍ୟାଗ ତପସ୍ୟା ବଳିଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଦେଖିବା ତ ଖାଲି ଭାଙ୍ଗଡ଼ାରେ ଅଟକି ଯିବା କି । ପରାଠା ଆଉ ଭାଙ୍ଗଡ଼ା, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆଗରେ ଅଛି ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଆମେ କିଛି କରିବା ତ ଦେଖିବା ସେଥିରେ ସୃଜନଶୀଳତା ବିନା ଜୀବନ ନାହିଁ । ଆମେ ରୋବଟ ହୋଇ ପାରିବା ନାହିଁ ଆମ ଭିତରର ମଣିଷ ପ୍ରତିକ୍ଷଣରେ ଉଦ୍ଘାତର ହୋଇ ରହିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ତାହା କରିବା ଯେଉଁଥିରେ ଦେଶର ଶକ୍ତି ବଢ଼ିବ ଦେଶର ସାମର୍ଥ୍ୟ ବଢ଼ିବ ଆଉ ଯାହା ଦେଶର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ତାହା ପୂରଣ ହେବ । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଏହି ଜିନିଷ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ହୋଇ ରହିବା ଆମେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସଜ୍ଜିତ ହୋଇଯିବା ।

ସ୍ଵାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ କୁପମକୃତତା ଉପରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କଥା ଶୁଣାଉଥିଲେ । କୁଅରେ ଥିବା ବେଙ୍ଗର କଥା କହୁଥିଲେ । ଆମେ ସେମିତି ହୋଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ଆମେ ତ ହେଉଛୁ ଜୟ ଜଗତବାଲା ଲୋକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ଵକୁ ନିଜ ଭିତରେ ସମାହିତ କରିବାର ଅଛି ଆଉ ଆମେ ଏକ ଛୋଟ ଜଳାଶୟ ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ତି ହୋଇ ରହିଯିବା ଏହି କଥା କେହି ଭାବି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଉପନିଷଦରୁ ଉପଗ୍ରହ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଯାତ୍ରା ଆମେ ବିଶ୍ଵର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଚାରକୁ ଯଦି ଆମ ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ଅଟେ ମାନବତା ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ଅଟେ ତ ସ୍ଵାକାର କରିବାରେ ସକ୍ଷମ କରି ନାହିଁ । ଆଉ ଆମେ ତରି ଯାଇ ନାହିଁ କି କିଏ ଆସିବ ଆମକୁ ବଳି ଦେଇ ଯିବ, ଆଜ୍ଞା ନୁହେଁ, ଯିଏ ଆସିବ ଆମେ ତାକୁ ହଜମ କରି ନେବା ଏହା ହେଉଛି ଆମ ଲୋକଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରା । ତାକୁ ନିଜର କରିନେବା ତାହାର ଯେଉଁ ଭଲଗୁଣ ଅଛି ତାହାକୁ ଆପଣେଇ ନେଇ ଆଗକୁ ଚାଲିବା ତେବେ ତ ଭାରତ ବିଶ୍ଵକୁ କିଛି ଦେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟବାନ ହେବ । ଆଉ ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ କାଳକ୍ଷଣ ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ପରାଧୀନତାର ଜୀବନ ଜାଉଁ ଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ସୁରକ୍ଷିତ ପ୍ରକୃତି ସହିତ ନିଜକୁ ଚଳାଇ ନେଇଥିବା । ଆଜି ଆମେ ନିଜ ଭିତରେ ଏତେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିବା ଦରକାର କି ବାହାରର ଜିନିଷରୁ ଆମକୁ କୌଣସି ଆସୁବିଧା ହୋଇଯିବ ଚିନ୍ତା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ବନ୍ଧୁ! ଆଉ ମୁଁ ତ ଆଜି ତୁନିଆରେ ଯେଉଁଠାକୁ ଯାଉଛି ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି କି ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ପ୍ରତି ଦେଖିବାର ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ବଦଳି ଯାଇଛି । ଏହି ଶକ୍ତି ରାଜନୈତିକ ଶକ୍ତିରୁ ନୁହେଁ ଏହା ଜନ ଶକ୍ତିରୁ ହୋଇଛି । ଏହା ଶହେ ପଚାଶ କୋଟି ଦେଶବାସୀଙ୍କର ଶକ୍ତିର କାରଣ । କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଆମର କୁପ୍ରଥାକୁ ଏବେ ଆମେ ଦରୀ ତଳେ ପକାଇ ଚାଲିଯିବା ତ କେବଳ ଗନ୍ଧ ଆଉ ପତ୍ରିବା ବିନା ଆଉ କିଛି ହେବାର ନାହିଁ । ଆମକୁ ଏହି କୁପ୍ରଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ଆମ ଭିତରର କୁପ୍ରଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ଭାରତକୁ ଆଧୁନିକ କରିବା ଆମମାନଙ୍କର ସ୍ଵପ୍ନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ମୋ ଦେଶ କାହିଁକି ଆଧୁନିକ ନ ହେବ । ମୋ ଦେଶର ଯୁବକ କାହିଁକି ତୁନିଆର ସମକ୍ଷ ନ ହେବେ । ଏଭଳି ସାମର୍ଥ୍ୟ କାହିଁକି ନ ହେବା ଦରକାର ଆଉ ଏଥିପାଇଁ କେବେ ମୁଁ ଥରେ କୌଣସି ମହାପୁରୁଷଙ୍କୁ ଭେଟିଥିଲି । ବହୁତ ସମୟ ପୂର୍ବର କଥା ତ ସେ କେଉଁଠାରେ ମୋ ଭାଷଣ ପଢ଼ିଥିବେ ତ ତାହାର ଚର୍ଚ୍ଚା କଲେ । ସେତେବେଳେ ମୁଁ ରାଜନୀତିରେ ନଥିଲି । ସେ ମୋତେ କହିଲେ କି ଦେଖ ଭାଇ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି କି ଆମ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର ଏକ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି କ’ଣ? ମୁଁ କହିଲି କ’ଣ? କହିଲେ ଆମେମାନେ ଆମର ଏଠି ପାଞ୍ଚ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଏପରି ଥିଲା, ଦୁଇ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏପରି ଥିଲା...ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ସମୟରେ ଏପରି ଥିଲା ରାମଙ୍କ ସମୟରେ ଏପରି ଥିଲା । ଏଥିରୁ ବାହାରି ନାହେଁ । କହିଲେ ହୁନିଆ ଆଜି ଆପଣ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ସେହି ଆଧାରରେ ଆପଣଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥାଏ । ଆମେ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟୁ କି ଆମ ପାଖରେ ଏକ ମହାନ ପରମ୍ପରା ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଆମର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ କି ଆମେ ତାହାର ଗୌରବଗାନ ଛଡ଼ା ଆଉ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୋହୁଁ । ଗୌରବଗାନ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ହେବା ଦରକାର, ଗୌରବଗାନ ପଛକୁ ହଟି ଅଟକି ଯିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଆମକୁ ଗୌରବଗାନ ଠାରୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାର ଅଛି । ଆଉ ଯୁବକ, ଯୁବକ ଏକ ପରିସ୍ଥିତିର ନାମ ନୁହେଁ ବନ୍ଧୁ, ଯୁବକ ହେଉଛି ଏକ ମନୋସ୍ଥିତିର ନାମ । ଯିଏ ବିଗତ ଦିନମାନଙ୍କରେ ହଜି ଯାଇ ରହେ, ତାକୁ ଯୁବକ ବୋଲି ମାନି ପାରିବା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯାହା ବିଗତ ଦିନର କଥା ସେଥିରୁ ଯାହା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତାକୁ ନେଇ କରି ଆଗକୁ ଆସି ଆସନ୍ତାକାଲି ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରିଥାଏ, ହୁଅଥାଏ, ଶୁଣିଥାଏ ସେ ହେଉଛି ଯୁବକ । ସେହି ଯୁବକ ଭାବକୁ ଭିତରେ ଏକାଠି କରି କିପରି ଆଗକୁ ବଢ଼ି ପାରିବା ତାହାର ସଙ୍କଳ୍ପ ନେଇ ଆପଣ ଚାଲନ୍ତୁ । ଏହି ଭାବନାର ସହିତ ଦୀନଦୟାଲ ଉପାଧ୍ୟାୟଙ୍କୁ ଆଜି ମୁଁ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି, ସ୍ଵାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କୁ ଆଜି ମୁଁ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି, ଶ୍ରୀମାନ ବିନୋବା ଭାବେଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ଆଉ ଆପଣ ସମସ୍ତେ ମୋ ଦେଶବାସୀ ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ଶୁଭକାମନା ଦେଉଛି ।

ଧନ୍ୟବାଦ!

(Release ID: 1502759) Visitor Counter : 2

